

# Jak Václav koval ohnivého koně

V jedné vsi u staré lípy stála pěkná kovárna. Kladívka celý den zvonila o kovadlinu a nejedna panenka se před vraty ráda zastavila a zvědavě nakukovala dovnitř. Se starým kovářem tu totiž pracovali jeho tři synové — Václav, Jura a Ondra — chlapci jeden pěknější než druhý. Svaly na nich jen hrály a tváře zářily úsměvem.

Jenom starému kováři poslední dobou do smíchu příliš nebylo. Věděl, že čtyři kováři na jednu kovárnu jsou moc, a dělalo mu to těžkou hlavu.



Jednoho večera seděl pantáta kovář v kovárně a zamyšleně hleděl do ohně. Vtom z plamenů vyběhl mužiček. Mrňous, že ho skoro vidět nebylo, ale čipernější než ještěrka. Jiskřičky mu odletovaly od střevíců. Hup! — vyskočil před kováře.

„Že uhodnu, co tě trápí!“

„Fuj, rarachu! Který čert tě poslal? Už dlouho jsem se ničeho tak nepolekal!“ zaláteřil kovář.

„Lekáš se, protože máš hlavu plnou starostí! Pokud budeš chtít, pomohu ti!“ nabízel se mužiček.

„A kterýpak ty jsi?“ vyptával se kovář nečekaného hosta.



„Jsem Ohniváč a spravuji všechny plameny, ohně i ohýnky, co jich na světě jenom je. Pokud se, kováři, nebojíš, pošli mi svého nejstaršího syna do služby. Poslouží-li mi dobře, dám mu tolik dukátů, že si bude moci zařídit svoji kovárnu!“

Kovář se zamyslel: „I to víš, že ti Václava pošlu. Ještě se nenarodil kovář, který by se ohně bál!“

Ohniváč se zaradoval a řekl kováři, že bude jeho syna čekat zítra v pravé poledne za lesem u tří osamělých skal.

Než se starý kovář otočil, byl Ohniváč tentam. Jak se objevil, tak v plamenech zase zmizel.



Ráno se Václav vypravil na cestu.  
Byl zvědavý, co mu služba u podivného mužíčka,  
o kterém mu otec vyprávěl, přinese.

Už bylo skoro poledne, slunce pálilo a Václav  
dostal žízeň. Rozhodl se, že se poohlédne po nějaké  
vodě. Netrvalo dlouho a narazil na studánku. Chtěl  
se napít, ale nemohl. Vody tu bylo sotva do náprstku.  
Václav si všiml, že pramínek dusí tři veliké kameny.

Co bych byl za siláka, kdybych si neporadil s pár  
kameny, pomyslel si Václav a hned se pustil do díla.



Nebyla to lehká práce a trvala déle, než kovář tušil. Václav se lopotil, hekal a ztěžka oddychoval, ale všechna námaha stála za to. Když uvolnil poslední kámen, sotva stihl vylézt. Tak rychle se křišťálový pramínek dral ven. Žíznivý mladík nabral plnou dlaň vody a zhluboka se napil. Vtom se objevila krásná panenka. Křehoučká, že by jí i vítr ublížil.

„Kdo jsi?“ vydechl překvapený kovář.

„Jsem studánková víla,“ poklonila se panenka, „přišla jsem ti poděkovat za pomoc. Sama bych svou studánku nikdy nedokázala vyčistit. Chvíli počkej, zasloužíš si odměnu,“ mrkla a ponořila ruku do studené vody. Když ji vytáhla, držela v dlani tři ledové květy.



„Tu máš, vezmi si je. Kdykoli se některý z květů promění ve vodu, přijdu a pomohu ti, ať jsi kdekoli!“

Mladý kovář si s poděkováním křehké květy vzal a dobře je schoval.

Slunko už stálo vysoko nad hlavou a Václav pospíchal za Ohniváčem. Však měl nejvyšší čas! Mužiček ho zdálky vyhlížel.

„Jsem rád, žeš přišel,“ přivítal kováře. „Můj kuň potřebuje nové podkovy. Dokážeš-li ho okovat, dostaneš tolik zlata, že si budeš moci pořídít svou kovárnu. Pokud však práci nestihneš do zítřejšího rána, zůstaneš u mě navždy a budeš mi sloužit!“

„Nic těžšího už mě nečeká?“ zaradoval se Václav. „Koník jsem okoval stovky.“ A když uviděl malinkého poníka uvázaného uvnitř skály, málem se dal do smíchu. Koník nebyl vyšší než největší pes od nich ze vsi, a navíc se tvářil jako učiněný beránek.

To bude práce sotva na hodinu, pomyslel si Václav a hned se pustil do díla. Nejdřív si ukoval malé podkůvky. Koník tiše stál a klidně pozoroval kováře při práci. Jen co se však Václav s první podkovou přiblížil, začaly ze zvířete šlehat plamínky. Nejprve malé, potom větší a netrvalo dlouho a z klidného koníka se stal bujný oř. Hříva i oháňka mu plály oranžovým plamenem. Václav, od malička zvyklý na kovářskou výheň, si nejprve z ohně nic nedělal, ale za chvíli nebylo možné se pro žár ke koníkovi ani přiblížit, natož se ho dotknout.